

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γιώργο, γεια σου.

Πόσες φορές ανταλλάξαμε αυτό το χαιρετισμό; Ξέρεις ότι ξεπεράσαμε τα δύο χρόνια από τότε που σου είπα μπράβο για την έκδοση της Τρίτης Ηλικίας;

Και ψαξαμε μαζί το χτες της Παροικίας και φέραμε στο φως πρόσωπα και γεγονότα περασμένα, την ίδια την κατάσταση και την ατμόσφαιρα του χτες. Όσο μπορούσαμε, όσο θυμόμαστε, όσο γνωρίζαμε. Κι ανασαλέψαμε μνήμες σε πολλούς συμπάρικους, κείνα τα παλικάρια και τις κοπελιές που σε χρόνους περασμένους, σε δύσκολους καιρούς πήραν το δρόμο τον άγνωστο να βρουν την τύχη τους, όπως λένε στα παραμύθια. Και βρήκαν χώμα και νερό και έσκαψαν και φύτεψαν και έχτισαν. Και έριξαν καταβολάδες στην ξένη γη, τάφους αγαπημένων και τις φύτεψες τους, τα παιδιά τους. Και δέθηκαν, δεθήκαμε και γίναμε μια κοινωνία φυλετικά αδελφωμένη.

Μοιράσαμε τη γλώσσα, την πίστη, την παράδοση. Ανήκουμε πλέον σε τούτο τον κόσμο, τον κόσμο που δημιουργήσαμε οι ίδιοι, με μόνο την ψυχική μας δύναμη και αντοχή. Γράψαμε κι εμείς, την ιστορία μας, ωραίες σελίδες στην ιστορία του Ελληνισμού της διασποράς. Και γράψαμε κι εμείς, φίλε μου, κάποιες λεπτομέρειες για την Παροικία του Σίδνεϋ, που δεν τις αναφέρει η επίσημη ιστορία.

Ακουμπήσαμε πλάτη με πλάτη κι αναχαράξαμε τη νιότη μας με τους συνοδοιπόρους της ζωής και δώσαμε για τους αυριανούς ερευνητές κάποια συμπληρωματικά στοιχεία της εποχής μας. Της εποχής που ζήσαμε εμείς, γιατί Έλληνες στην Αυστραλία υπήρξαν σχεδόν από τα γεννοφάσκια της. Ο καθηγητής Καναράκης έχει κάνει πολλή δουλειά πάνω στην ιστορία του Ελληνισμού στην Αυστραλία. Ποιος θα συνεχίσει την έρευνα και καταγραφή; Βέβαια σήμερα υπάρχουν πλήθος τεκμήρια, εφημερίδες, βιβλία, καταστατικά, πρακτικά, γράμματα. Ποιος θα μπορέσει να τα συγκεντρώσει σε μια συγκροτημένη ιστορικά καταγραφή; Υπάρχουν τόσα πολλά, γεγονότα καταστάσεις πριν από μας και θα υπάρξουν κι άλλα και διαφορετικά. Ήδη έχουμε πολλά Ελληνόπουλα στην πολιτική και άλλα, περισσότερα στις επιστήμες, τα οικονομικά, τις Τέχνες και τα Γράμματα.

Όταν ήρθαμε βρήκαμε, πέρα από τις επιχειρήσεις, ένα πολυόροφο χτίριο ελληνικής ιδιοκτησίας, αυτό του Νίκου Λουράντου στην Πίτ στρήτ, που στεγαζόταν και το Ελληνικό Προξενείο. Αλλά και ένα άλλο, πάλι στο κέντρο της πόλης, μεγάλο το χτίριο ΠΟΡΤΕΡ, ενός σοβαρού συμπάρικου του Καλίνικου. Ήταν στην αντίθετη πλευρά από την εφημερίδα Πανελλήνιος Κήρυξ στο Καστελράν στρήτ, σχεδόν απέναντι. Εκεί που ήταν και το εστιατόριο του Καραβουσιάνου, που τάισε τόσους και τόσους μετανάστες πεινασμένους. Μια όμορφη λεβέντικη μορφή ο Καραβουσιάνος, αυτός και η γυναίκα του που στάθηκαν φίλοι και προστάτες σε πολλούς άνεργους και χαμένους νεοφερμένους.

Ήταν και οι Βαρβαρέσοι, ο Κουβέλης, ο Άνταμς, ο Καραβάνης, οι Γεωργαντόπουλοι, οι Οικονομόπουλοι, Κουμπίδες, ο Κομινάτος, ο Γερολυμάτος κι άλλοι πολλοί που είχαν ήδη δημιουργήσει την Παροικία κι άφησαν ίχνη από τη δράση τους και την ανάμιξή τους στα κοινά. Γιώργο, η επαφή μας από τούτη τη γωνιά, μου έχει δώσει πολλή χαρά, πολλή συντροφικότητα. Γιατί δεν μιλάω μόνο με σένα, είναι πολλοί που το νιώθω παρέα. Είναι οι άνθρωποι που ζήσαμε τις ίδιες εμπειρίες, τους ίδιους

Στιγμιότυπο από την επισημοποίηση του ιστορικού κοινοτικού ναού Αγίας Σοφίας Σίδνεϋ σαν διατηρητέο μνημείο της Νέας Νότιας Ουαλίας. Η κατασκευή του ξεκίνησε το 1925 και η πρώτη λειτουργία τελέστηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 1927, χοροστατούντος του τότε μητροπολίτη, Χριστόφορου Κνήτη. Αρχαιότερος ναός και πρώτος της Αυστραλίας και του νοτίου ημισφαιρίου είναι η «Αγία Τριάδα» στο γειτονικό προάστιο Surry Hills, ο θεμέλιος λίθος της οποίας τέθηκε στις 29 Μαΐου 1898. Και αυτός ο ναός έχει χαρακτηριστεί διατηρητέος.

καιρούς, τις ίδιες καταστάσεις, είναι αυτές συναντήσεις θα έλεγα που γεμίζουν την ζωή μας, το χρόνο μας.

Αυτό λέω πάντα σ' αυτούς που δεν έχουν τί να κάνουν, όπως λενε. Βρέστε κάτι να γεμίσετε το χρόνο σας, Κάποιο ενδιαφέρον. Θα το ξαναπώ, εγώ δεν είμαι δημοσιογράφος, δεν μ' ενδιαφέρει η προβολή. Είπαμε να πούμε δυο κουβέντες. Κάποτε θα πρέπει να τελειώσουμε, δεν νομίζεις; Προτού φτάσουμε στο σημείο που θα σου φωνάζω... «Γιώργο στέγνωσα!»

Έλα, μωρέ, μη φωνάζεις, δεν σε αφήνω μόνο σου. Θα μείνω μέχρι να βρεις άλλον... συνταξιδιώτη. Εντάξει θα το γράψω και το ποίημα, δεν πειράζει αν είναι επανάλυση, μόνο να μη σε στενοχωρώ.

ΤΩΡΑ ΤΟ ΞΕΡΩ

Τώρα το ξέρω υπάρχουν και όνειρα ανεμολούλουδα και όρια που βάζουν χειροπέδες. Υπάρχει και η κάθε μέρα που κυλάει στο δρόμο άχρωμη κα άοσμη. Υπάρχει και η μοναξιά του πλοσίον και κείνη η κουρσεμένη εμπιστοσύνη. Υπάρχουν και σταυροί. Για μνήματα, για ώμους, για φυλακτά, για σεβασμό.

Τώρα το ξέρω υπάρχει κι η ελπίδα. Δος μου το χέρι σου υπάρχουμε κι εμείς Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου και σένα Γρηγόρη, Αυτό μου έλειψε να μ' αφήσεις μόνο σ' αυτή τη στήλη και τί θα γράφω, αφού εσύ έχεις το θυμηπικό και μου αναφέρεις σήμερα ονόματα σπουδαίων συμπαροίκων που ούτε είδα, ούτε γνώρισα, ούτε άκουσα; Πριν συνεχίσω, πάντως, θέλω να σε συχαρώ για το μικρό βίντεό σου που αναρτήθηκε στο Facebook τού «Κόσμου», www.facebook.com/kosmosnewspaper/ από τον Γιάν-

νη Δραμιτινό και τον Κώστα Καραμάρκο. Με λίγα λόγια μεστά είπες την ιστορία σου, ταπεινός και μετριόφρων όπως πάντα, όπως αρμόζει στους σκεπτόμενους ανθρώπους που δεν τους έχει παρασύρει η ματαιοδοξία. Σού εύχομαι από καρδιάς να κάνεις αυτό που θέλεις πολλά χρόνια ακόμη, για να απολαμβάνουμε τα έργα σου αυτοί που σ' αγαπάμε.

Είναι πολύ σπουδαίο για κάποιον να κάνει αυτό που τού αρέσει και -όπως εσύ- είμαι από τους τυχερούς που μπορώ ακόμη να γράφω. Το γράψιμο δεν είναι «δουλειά» είναι μεράκι και όποιος δεν έχει αυτό το μεράκι θα πρέπει ν' αφήσει το μολύβι.

Για να γυρίσω στην Παροικία που αναφέρεις, οι προπολεμικοί μετανάστες υπέφεραν πολλά και όμως μπόρεσαν να φτιάξουν εκκλησίες και σχολεία και ν' αγοράσουν κτήρια μεγάλα και τρανά. Ήταν λίγοι, αλλά πάληψαν για την οικογένειά τους και την πατρίδα απομονωμένοι στην αυστραλέζικη επαρχία μέσα στα μιλκ μπαρ και τα εστιατόρια που έγραψαν ιστορία.

Εμείς που ήρθαμε μετά τον πόλεμο είμασταν πιο «τυχεροί» και μπορέσαμε ν' αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα της νοσταλγίας και της ενσωμάτωσης σε μια ξένη κοινωνία για να φτιάξουμε το μέλλον μας και τα μεγάλα έργα της παροικίας που μάς κάνουν να νιώθουμε υπερήφανοι. Όμως πιο υπερήφανους μάς έκαναν με τις επιτυχίες τους τα παιδιά και εγγόνια μας που διαπρέπουν σε όλους τους τομείς της ευρύτερης κοινωνίας, όπως υπερήφανα είναι και αυτά για τους γονείς και παππούδες τους. Που ήρθαν με την παραδοσιακή μοναδική βαλίτσα, πολλές φορές χωρίς να γνωρίζουν τα αγγλικά ή μια τέχνη και όμως, όχι μόνο επιβίωσαν, αλλά διακρίθηκαν για το επιχειρηματικό τους δαιμόνιο, το πάθος για πρόοδο και την φιλοπατρία τους.

Τα ξέρουμε αυτά, τα έχουμε γράψει μυριάδες φορές, αλλά κάποιος πρέπει να τα καταγράψει όπως προτείνεις και πιστεύω πως υπάρχουν πολλοί απόγονοί μας επιστήμονες που θα μπορούσαν να το κάνουν. Όμως, είναι μεγάλο εγχείρημα που θα διαρκέσει μερικά χρόνια αν θέλουμε να γίνει σωστή δουλειά και φυσικά υπάρχει το ανάλογο κόστος που θα πρέπει να βρούμε. Αλλη μια φορά θα αναφερθώ στα σωματεία μας, γιατί δεν είναι δυνατόν να επιβαρύνονται συνεχώς οι μεγάλοι φορείς μας που έχουν άλλες υποχρεώσεις.

Αφού δεν είναι δυνατόν να ενωθούν τα σωματεία μας, απορώ γιατί δεν υπάρχει τουλάχιστον μια ομοσπονδία ελληνικών οργανώσεων που θα αναλαμβάνει τέτοιες υποχρεώσεις, όπως την έρευνα και καταγραφή της παροικιακής ιστορία μέσα από το πλήθος τεκμήρια που αναφέρεις, εφημερίδες, βιβλία, καταστατικά, πρακτικά, γράμματα, φωτογραφίες, κειμήλια κλπ. Όπως είπαμε Υπάρχουν επιστήμονες που θα μπορούσαν να αναλάβουν αυτό το μεγάλο έργο, εφόσον τα σωματεία μας αναλάβουν το κόστος, αλλά δεν περιμένω με κομμένη ανάσα να συμβεί αυτό.

Πριν μερικές ημέρες είδα ένα βίντεο από συγκέντρωση πριν είκοσι και πλέον χρόνια για να σωθεί η γλώσσα μας στο Σίδνεϋ και ακούστηκαν δεκάδες προτάσεις, που έμειναν προτάσεις γιατί όταν φτάσουμε στο θέμα της ταμπακέρας, μην τον είδατε τον Παναγή. Ελπίζω η Ιστορία να κρίνει πολύ αυστηρά τους μπροστάρηδες των οργανώσεών μας που τις διαχειρίζονται σαν μαγαζάκια τους, χωρίς κανένα ενδιαφέρον για τον πολιτισμό μας που έχουμε καθήκον να διαφυλάξουμε.